

Over eenige oude Nederlandsche vloeken, eeden en uitroepingen

Inleiding:

Het is zeer natuerlyk dat de mensch, wanneer hy iets wil bevestigen, zich op de getuigenis van anderen beroepe. Ontbreekt het hem echter aen persoonlyke of voorwerpelyke middelen ter verzekering, dan is hy gewoon zynen toevlucht te nemen tot geestelyke of denkbeeldige zaken, en dan zweert hy by zyn *trouw*, zyn *eer*, zyn *ziel*, zyn *zaligheid*, by *god*, of wat des meer zy. In rechtsgedingen, en vooral ten aenzien van criminele feitelykheden, plach men van ouds in ons land, en in veel andere landen, beide deze wyzen van getuigenstellingen voor goed en geldig aen te nemen, met dit onderscheid nogthans dat men, in sommige gevallen, zich met het tweede middel alleen niet vergenoegde, maer ook nog voorschreef, dat de gedane eedsaflegging door een zeker getal van personen moest worden bevestigd; en deze zwoeren dan het in gemoede daervoor te houden, dat de eed ter goeder trouw was uitgebracht, of (zoo men in Vlaenderen zegt) *ontloken*.

Slechts vrye ingezetenen konden toegelaten worden om tot waer-*borg* voor een ander in te staen, het zy als getuigen, het zy als verantwoorders, het zy als eedsbevestigers; en zie daer waerom men de zulken *Borgers* noemde

Bron: Willems, J.F. 1834. "Over eenige oude Nederlandsche vloeken, eeden en uitroepingen" Gent: Snoeck Ducaju en zoon